

І кликнув Самсон до Господа, та й сказав: Владико Господи, згадай же про мене, та зміцни мене тільки цього разу, Боже, і нехай я пімщу филистимлянам одну пімсту за двоє очей своїх!

І обив Самсон обидва серединні стовпи, що на них міцно стояв той дім, і оберся на них, на одного правицею своєю, а на одного лівцею своєю.

І сказав Самсон: Нехай помру я разом із филистимлянами! І він з великою силою сперся на стовпи, і впав той дім на володарів та на весь той народ, що в ньому... І були ті померлі, що він повбивав їх при своїй смерті, численніші за тих, що повбивав їх за свого життя.

Суддіє 16

Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б такому було, коли б жорно млинове на шию йому почешити і його потопшити в морській глибині...

Матвія 18¹

¹ Переклад Івана Огієнка. (Тут і далі прям. перекл.)

За даними Національного центру протидії викраденням і сексуальній експлуатації неповнолітніх, щороку в США зникають 800 000 дітей.

Більшість знаходяться.

Тисячі — ні.

Нічний патрульний

1

Пів години тому рейс «Дельта» з Тімом Джеймісоном на борту мав вилетіти з Тампи до яскравих вогнів і високих будівель Нью-Йорка, а літак і досі стояв біля виходу на посадку. Коли до салону зайшли представник «Дельти» й білява жінка з бейджиком служби безпеки на шії, між тісними рядами економкласу почулося незадоволене, застережливе бурмотіння.

— Хвилинку уваги, будь ласка! — виголосив представник авіакомпанії.

— Ця затримка ще довго триватиме? — спитав хтось із пасажирів. — Кажіть як є.

— Затримка буде недовгою, капітан хоче всіх вас запевнити, що рейс прибуде більш-менш вчасно. Проте до нас звернулася федеральна офіцерка, якій треба сісти на цей літак, тож комусь доведеться поступитися їй місцем.

Здійнявся колективний стогін, і Тім помітив, як деякі пасажирки розблокували свої телефони на випадок проблеми. А проблеми в таких ситуаціях уже траплялися.

— Авіакомпанія «Дельта» надає безкоштовний квиток на наступний рейс до Нью-Йорка, який відлітає завтра о шостій сорок п'ять ранку...

Здійнявся ще один стогін. Хтось сказав:

— Ох, пристрельте мене.

Представник спокійно вів собі далі:

— Вам видадуть ваучер на готель, де ви переночуєте, а ще — чотири сотні доларів. Чудова обладка, панове. Хто згоден?

Згодних не знайшлося. Блондинка від служби безпеки мовчала, тільки прочісувала повний салон економкласу своїми всевидючими, проте якимись неживими очима.

— Вісімсот, — сказав «Дельта». — Плюс готельний ваучер і безкоштовний квиток.

— Він як телевікторину веде, — буркнув чоловік, що сидів перед Тімом.

Згодних так само не було.

— Тисяча чотиреста?

І жодного охочого. Тіму ситуація видавалась цікавою, проте не геть несподіваною. І не тільки тому, що на рейс о шостій сорок п'ять треба вставати бозна-коли. Більшість його сусідів в економкласі летіли або сім'ями, що, оглянувши принади штату Флорида, поверталися додому, або парочками, які хизувалися пляжними сонячними опіками; або ж це були дебелі, червонопикі й роздратовані чоловіки, на яких у Нью-Йорку, вочевидь, чекали справи, варті більше за чотирнадцять сотень баксів.

Із заднього ряду хтось гукнув:

— Докиньте ще кабріолет «Мустанг» і поїздку в Арубю на двох — і обидва наших місця забирайте!

Цей дотеп викликав сміх. І не дуже приязний.

Працівник аеропорту глянув на блондинку з бейджем, але якщо і сподівався на допомогу, то такої не отримав. Жінка так само вдивлялася в пасажирів, не рухаючи жодним м'язом, лише очима. Працівник зітхнув і мовив:

— Тисяча шістсот.

Тім Джеймісон раптом збагнув, що йому хочеться зійти нахер із цього літака і рушити на північ автостопом. І хоч раніше такий варіант йому взагалі на думку не спадав, та він уявив, як їде туди на попутках, і уявив цілком ясно. Ось він стоїть на автостраді 301, десь у глибинці округу Ернандо, і здіймає вгору великий палець. Спекотно, навкруги рояться комахи, на білборді висить реклама якогось недолугого адвоката, «Пускайся навтьоки»¹ горлає з бумбокса, що стоїть на бетонній приступочці біля трейлера неподалік, де чоловік із голим торсом мие ав-

¹ «Take It on the Run» — пісня американського гурту «REO Speedwagon».

тівку, і ось нарешті під'їжджає якийсь безіменний фермер і саджає його до себе в пікап із дерев'яним кузовом, повним кавунів, і магнітиком з Ісусом на приладовій дошці. І найкраще — це навіть не готівка, що лежатиме в його кишені. Найкраще — це стояти там самотою, за багато миль від цієї бляшанки з сардинами, де змішались непримиренні запахи парфумів, поту і лаку для волосся.

Проте лишилася ще одна приємна справа — розкрити державу на додаткові кілька доларів.

Він підвівся на свій цілком нормальний зріст (п'ять і десять із дрібкою¹), поправив на носі окуляри й підняв руку.

— Округліть до двох тисяч, сер, плюс видайте гроші за квиток готівкою, і місце ваше.

2

Як з'ясувалося, ваучер був від зачучвереного готелю, що розташувався в кінці найактивнішої злітної смуги міжнародного аеропорту Тампи. Тім заснув під гуркіт літаків, прокинувся також під гуркіт і спустився в буфет із символічним сніданком, щоб спожити варені яйця і два вистиглі гумові млинці. Харчі хоч і не вишукані, але Тім поїв з апетитом і повернувся до себе в номер чекати дев'ятої години, коли відкриваються банки.

Він без проблем перевів у готівку свій неочікуваний виграш, бо в банку вже знали, що він прийде, і платіж затвердили заздалегідь. Тім не мав наміру сидіти в зачучвереному готелі й чекати з моря погоди. Він узяв свої дві тисячі п'ятдесятками і двадцятками, згорнув і поклав їх у ліву нагрудну кишеню, забрав у банківського охоронця свою брезентову торбу й викликав «убер» до Еллентона. Там він розрахувався з таксистом, дійшов до найближчого знака автостради 301 і виїхнув угору великий

¹ 5 футів і 10 дюймів = 178 см (1 фут = 30,5 см, 1 дюйм = 2,5 см).

палець. За п'ятнадцять хвилин його підібрав старигань у бейсболці з логотипом «Кейс»¹. У пікапі не було кавунів, та й кузов виявився не дерев'яний, але решта майже збігалася з учорашньою фантазією Тіма.

— Куди прямуєш, друже? — спитав старигань.

— Ну, — відповів Тім, — зрештою в Нью-Йорк. Мабуть. Старигань випустив у вікно цівку тютюнового соку.

— І хто ж це при здоровому глузді захоче туди їхати?

«Захоче» він протягнув на південний манер — «з'хоче».

— Не знаю, — відказав Тім, хоч і знав. Один давній товариш по службі розповів йому, що у Великому Яблуці багато роботи в сфері охорони, і деякі компанії зважати-муть радше на його досвід, аніж на те сране фіаско в стилі Руба Голдберга², що поклало край його кар'єрі в поліції штату Флорида.

— Просто сподіваюся надвечір дістатися Джорджії. Може, мені там більше сподобається.

— Оце по-нашому, — сказав старигань. — У Джорджії незле, особливо як персики любиш. А я від них у нужник бігаю. Ти не проти музики, еге ж?

— Аж ніяк.

— Попереджаю, я її голосно ставлю. Бо глухий трохи.

— Та я вже щасливий, що ви мене підібрали.

Замість нафантазованого «Спідвагона» заграв Вейлон Дженнінгз, але Тіма це цілком влаштувало. За Вейлоном зазвучали Шутер Дженнінгз і Марті Стюарт³. Двоє чоловіків їхали в смугастому від бруду «додж ремі», слухали музику і дивилися на біг автостради. За сімдесят миль⁴ старий зупинився, торкнувся на прощання козирка бейсболки і побажав Тіму га-арного дня.

¹ «Case IH» — американська компанія, що випускає сільськогосподарську техніку.

² Американський карикатурист, скульптор, письменник; у роботах часто фігурують складні пристрої, які мають виконувати елементарні завдання.

³ Waylon Jennings, Shooter Jennings, Marty Stuart — впливові автори-виконавці, які працюють в стиліх кантрі, гонкі-тонк, рокабілі тощо.

⁴ 70 миль = 112 км (1 миля = 1,6 км).

Але того дня Тім так і не дістався Джорджії — він провів ніч у ще одному зачучвереному motelі з придорожнім лотком, де торгували апельсиновим соком. А от наступного дня — дістався. У місті під назвою Брунсвік (де винайшли якусь там смачнючу печеню) він став на два тижні на роботу на заводі з переробки сміття — і зробив це так само наздогад, як і віддав своє місце на рейс «Дельти» в Тампі. Іроші йому були не потрібні, але Тім вважав, що йому потрібен час. У нього в житті тривав перехідний етап, і розпочався він далеко не вчора. А ще по сусідству були боулінг і ресторан «Денніз». Безпрограшна комбінація.

3

Тім стояв на з'їзді до Брунсвіка, що на північному шосе I-95, і почувався досить невбого як на бурлаку: до баришу від авіалінії додалася ще й зарплатня від сміттєпереробного заводу. Тім із годину простояв на сонці і вже збирався був махнути рукою та повернутися в «Денніз» по склянку солодкого чаю, коли на узбіччі зупинився універсал «вольво». У багажнику лежало повно картонних коробок. Літня жінка за кермом опустила шибку з пасажирського місця й оглянула Тіма крізь товсті скельця окулярів.

— Хоч ви й невеликий, а м'язи, здається, нівроку, — мовила вона. — Ви ж не гвалтівник і не психопат, атож?

— Ні, мем, — відповів Тім і подумав: «А що б іще я вам сказав?»

— Ясна річ, що б іще ви сказали? До Південної Кароліни їдете? Це судячи з вашої брезентової торби.

«Вольво» оминула якась автівка і, ревучи клаксоном, помчала далі по схилу. Жінка не звернула на те уваги, лиш не зводила з Тіма своїх спокійних очей.

— Так, мем. Аж до Нью-Йорка прямую.

— Я доведу вас до Південної Кароліни — углиб цього невігласного штату не заїжджатиму, біля кордону

будемо, — якщо ви мені трохи допоможете навзаєм. Рука руку миє, якщо ви мене розумієте.

— Ви мені спинку почухаєте, а я — вам, — усміхаючись, мовив Тім.

— Ніхто тут нікого не чухатиме, але прошу сідати.

Тім так і вчинив. Жінку звали Марджорі Келлерман, і вона керувала бібліотекою Брунсвіка. Також була членкинею якоїсь спілки під назвою Південно-Східна бібліотекарська асоціація. В якої, розповіла Марджорі, не було грошей, бо «Трампи зі своїми поплічниками все забрали. У культурі вони тямлять не більше, ніж вісьлюк — в алгебрі».

За шістьдесят п'ять миль на північ, досі в штаті Джорджія, вони зупинилися при маленькій убогій бібліотеці міста Пулер. Тім розвантажив коробки з книжками й закотив їх на візочку в бібліотеку. А звідти викотив до «вольво» ще з дюжину коробок. Їх, як пояснила Марджорі Келлерман, треба доправити в громадську бібліотеку міста Ємассі, що за сорок миль на північ, уже в межах Південної Кароліни. Та невдовзі після того, як вони проминули Гардівілл, поступ припинився. Легковики і вантажівки заповнили обидві смуги, і за «вольво» вже шикувалися нові.

— Ох, ненавиджу, коли таке трапляється, — сказала Марджорі, — а таке враження, що в Південній Кароліні воно трапляється постійно, тут скнаряться на розширення доріг. Десь там попереду аварія, і з двома смугами її неможливо об'їхати. Ми тут пів дня стоятимемо. Містере Джеймісон, можете бути вільні. На вашому місці я б повернулася назад до виїзду з Гардівілла і поспитала щастя на трасі 17.

— А як же ті коробки з книжками?

— Ой, знайду іншу пару сильних рук, щоб допомогли розвантажитися, — сказала вона й усміхнулася до Тіма. — Правду кажучи, коли я побачила вас на тому пекучому сонці, то вирішила трохи погратися з вогнем.

— Ну, якщо ви певні.

Від автомобільного затору Тіму ставало тісно й задушно. Власне, так само він почувався на задніх рядах економкласу рейсу «Дельта».

— Якщо не певні, то я лишуся, — продовжив він. — Я ж не мчу до фінішної прямої чи щось таке.

— Я певна, — сказала Марджорі. — Рада була з вами познайомитися, містере Джеймісон.

— Навзаєм, міз¹ Келлерман.

— Грошова допомога вам потрібна? Якщо так, можу виділити десять доларів.

Тіма зворушила і здивувала (вже не вперше) ця звичайна доброта і щедрість звичайних людей, особливо тих, кому давати особливо нема чого. Добра країна, ця Америка, і байдуже, що багато хто (як і сам Тім, час від часу) з цим не погоджується.

— Ні, не треба. Дякую за пропозицію.

Він потис Марджорі руку, вийшов з автівки й пішки повернувся вздовж розділової лінії I-95 до виїзду з Гардвілла. Не зловивши одразу попутку на трасі 17, він пройшов кілька миль уперед до сполучення з шосе 92. Там стояв знак, що вказував на місто Дюпрей. Уже почало вечоріти, і Тім вирішив, що варто пошукати якийсь мотель для ночівлі. Ясна річ, це буде мотель із розряду зачучверених, але альтернатива (спати просто неба, щоб тебе заживо з'їли москіти, або десь у фермерському сараї) вабила ще менше. Тож Тім вирушив у Дюпрей.

Великі події обертаються на малих шарнірах.

4

За годину Тім сидів на камені край двосмугової дороги і чекав, поки проїде вантажний поїзд, який здавався йому нескінченним. Валка рухалась у напрямку Дюпрея зі статечною швидкістю в тридцять миль на годину: криті

¹ Звертаючись до жінки, що, на відміну від «міс» і «місіс», не вказує на її сімейний стан.